

## POSTANOWIENIE

Dnia 30 marca 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Grzegorzcyk

w sprawie z powództwa P. W.

przeciwko B. spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym 30 marca 2023 r. w Izbie Cywilnej w Warszawie,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie VII Wydział Gospodarczy i Własności  
Intelektualnej

z 7 października 2020 r., sygn. akt VII AGa 530/19,

**1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**

**2. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 5400 (pięć  
tysięcy czterysta 00/100) złotych tytułem kosztów postępowania  
kasacyjnego.**

## UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przepis ten odpowiada charakterowi skargi kasacyjnej, będącej nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, o dominującym publicznoprawnym charakterze, przysługującym od orzeczeń wydanych po przeprowadzeniu dwuinstancyjnego postępowania sądowego, w którym sąd pierwszej i drugiej instancji dysponuje pełną kognicją w

zakresie faktów i dowodów. W powiązaniu z art. 398<sup>4</sup> § 2 k.p.c. oznacza to, że w skardze kasacyjnej nieodzowne jest powołanie i uzasadnienie okoliczności o charakterze publicznoprawnym, które stanowią wyłączną podstawę oceny pod kątem przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (przyczyn kasacyjnych).

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca B. Sp. z o.o. w W. powołała się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej wynikającą z naruszenia art. 65 k.c. w związku z art. 3 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 5 lipca 2001 r. o cenach (jedn. tekst: Dz. U. z 2013 r., poz. 385, dalej – „u.c.”), a także art. 65 k.c. w związku z art. 629 i 632 k.c.

Zgodnie z utrwalonym poglądem oczywista zasadność skargi oznacza, że dla przeciętnego prawnika podstawy wskazane w skardze *prima facie* zasługują na uwzględnienie. Jest tak wtedy, gdy bez wątplenia wystąpiły uchybienia, na które powołuje się skarżący, jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia albo podniesione we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania argumenty oczywiście uzasadniają zasadność wniesionego środka zaskarżenia. Oczywiście jest przy tym tylko to, co można dostrzec bez potrzeby głębszej analizy, czy przeprowadzenia dłuższych badań lub dociekań. Zarzucane uchybienia muszą zatem mieć kwalifikowany charakter i być dostrzegalne na pierwszy rzut oka (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 18 grudnia 2013 r., III CSK 311/13, OSNC 2014, nr 7-8, poz. 83, z dnia 20 sierpnia 2014 r., II CSK 77/14, OSNC 2015, nr 7-8, poz. 91 i z dnia 15 czerwca 2018 r., III CSK 38/18).

Bliższa analiza wniosku nie pozwalała uznać, by skarżąca wykazała stwierdzoną przyczynę kasacyjną.

Z materiału sprawy wynikało, że strony, mimo iż realizowane przez nie przedsięwzięcie budowlane miało znaczny rozmiar, nie zawarły umowy w formie pisemnej. W związku z tym odtworzenie ich woli przy zawarciu i realizowaniu umowy o roboty budowlane wymagało korzystania z wielu środków dowodowych, które zmierzały do ustalenia woli stron, zgodnie z przyjmowanymi na tle art. 65 k.c. dyrektywami wykładni oświadczeń woli (art. 65 § 2 k.c.). W sytuacji, w której strony prezentowały zasadniczo odmienne stanowisko co do kluczowych faktów mających wpływ na rekonstrukcję treści umowy, zasadnicze znaczenie miały ustalenia

faktyczne dokonane przez Sądy *meriti*, których prawidłowość nie podlega kontroli w postępowaniu kasacyjnym (art. 398<sup>13</sup> § 2 k.p.c.).

Sąd Apelacyjny szeroko wyjaśnił, z jakich względów nie podzielił stanowiska Sądu Okręgowego co ryczałtowego charakteru wynagrodzenia uzgodnionego przez strony umowy. Wskazał na fakt przedstawienia przez powoda kosztorysów i poczynione przezeń zastrzeżenie co do szacunkowej ilości stali zbrojeniowej; zmienił również ustalenia faktyczne Sądu Okręgowego co do chwili przekazania pozwanej kosztorysów prac zaniechanych i kosztorysu zamiennego. Zwrócił ponadto uwagę, że konsekwencją przyjęcia ryczałtowego charakteru spornego wynagrodzenia byłby rezultat, w którym powód nie tylko nie osiąga zysku, lecz ponosi kilkusettyśięczną stratę. Podniósł równocześnie, że ustalenie wynagrodzenia w postaci ryczałtu wymaga dokładnej wiedzy co do zakresu, rozmiaru i ilości nakładów ze strony wykonawcy, podczas gdy *in casu* dokumentacja konstrukcyjna i wykonawcza zostały przekazane powodowi już po zawarciu umowy. Sąd Apelacyjny zwrócił wreszcie uwagę, że Sąd Okręgowy nie zakwestionował wiarygodności zeznań powoda, w odróżnieniu od osobowych środków dowodowych przedstawionych przez pozwaną, którą to ocenę podzielił; zaznaczył przy tym, iż z zeznań świadka A. G. wynikało jasno, iż strony nie umówiły się na wynagrodzenie ryczałtowe lecz kosztorysowe, a pozostałym świadkom wskazującym na wynagrodzenie ryczałtowe odmówił wiarygodności.

W tym stanie rzeczy, z uwzględnieniem związania Sądu Najwyższego podstawą faktyczną zaskarżonego wyroku (art. 398<sup>13</sup> § 2 k.p.c.), wywody wniosku nie stwarzały podstaw do przyjęcia, że zaskarżone orzeczenie jest wadliwe, a tym bardziej nieprawidłowe w stopniu ewidentnym i oczywistym, czego wymaga rozważana przyczyna kasacyjna.

Oceny tej nie zmieniały argumenty wniosku dotyczące podatku od towarów i usług. Jakkolwiek zgodnie z art. 3 ust. 1 pkt 1 u.c. w cenie uwzględnia się podatek od towarów i usług, to rozstrzygające znaczenie ma w tej mierze umowa stron oraz to, czy uzgadniane przez strony wielkości mają charakter kwot netto, czy brutto (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 21 lipca 2006 r., III CZP 54/06, OSNC 2007, nr 5, poz. 66). Sąd Apelacyjny ustalił, że sumy wskazywane przez powoda w kosztorysach miały charakter kwot netto, wskazując ponadto, iż praktyka taka jest

zgodna z zasadami kosztorysowania, co wynikało z opinii biegłego. Stanowiska Sądów *meriti*, według którego wykonawca mógł żądać od skarżącej kwoty powiększonej o podatek od towarów i usług nie można było w tym kontekście uznać za oczywiście błędne.

Z tych względów, na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c. i art. 98 § 1 w związku z art. 391 § 1 i art. 398<sup>21</sup> k.p.c. Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

[SOP]

[ms]